

Kıymetli Okurlarımız,

2025 senesinin üçüncü sayısı olan 68. sayımızla yeniden karşınızdayız. Bu sayıda, yaşlı bakımı programı ve robotlara yaklaşım, evlilikte eşe kendini açma ölçeği, kamu sektöründe yaş ayrımcılığı, dijital çağda çocuk güvenliği, ailenin sosyal hizmet literatüründeki yeri, finansal okuryazarlıkta makine öğrenmesi, yaşlı dostu kent algısı, aile dostu ücretlendirme modeli, kadına yönelik dijital şiddetin kavramsal çerçevesi, afetlerde sosyal hizmet ve psikososyal destek, bakım veren personellerin işe bağlı duygusal tükenmişlik düzeyleri, aile bağları, din ve sosyal sermaye konularında yapılan çalışmalara yer veriliyor. Bir kısmı tezlerden, proje çıktılarından ve sahadan alınan verilere dayalı ve disiplinler arası bu çalışmaları, politika yapıcılara, sahadaki uygulayıcılara, alana ve alanyazına yapacağı katkılar açısından önemsedığimizi belirtmek istiyoruz.

Bu sayımızda 12 çalışmaya yer veriyoruz.

İlk çalışma Kadem Gürkan AKYAZI ve Hatice KUMCAĞIZ tarafından birlikte kaleme alınan “Yaşlı Bakımı Programı Öğrencilerinde Robotlara Karşı Tutum ve Robot Kaygısı” isimli makaledir. Bu çalışmanın amacı gelecekte robotlarla birlikte çalışma olasılığı bulunan yaşlı bakımı programı öğrencilerinin robotlara karşı negatif tutumları ile robot kaygıları arasındaki ilişkiyi incelemek şeklinde ifade edilmektedir. Çalışma nicel araştırma yaklaşımına uygun olarak tasarlanmış ve araştırma grubunu 174 yaşlı bakımı programı öğrencisi (%81.6’sı kadın, yaş ort. 21.26) oluşturmaktadır. Araştırma verileri kişisel bilgi formu, Robotlara Karşı Negatif Tutumlar Ölçeği ve Robot Kaygısı Ölçeği ile elde edilmiştir. Veri analizinde ise tanımlayıcı istatistik, Pearson Momentler Çarpımı Korelasyon Katsayısı, bağımsız t testi ve basit doğrusal regresyon analizi teknikleri kullanılmıştır. Araştırma sonuçları, robot kaygısının robotlara karşı negatif tutumun anlamlı bir yordayıcısı olduğunu ortaya koymaktadır. Diğer taraftan öğrencilerin robotlara karşı negatif tutum düzeylerinin yaş, sınıf düzeyi ve cinsiyetle ilişkili olmadığı tespit edilmiştir. Araştırma sonuçlarının gelecekte başarılı insan robot uygulamalarının gerçekleştirilebilmesi için gerekli tedbirlerin değerlendirilmesinde alan uzmanlarına ve politika yapıcılara kaynaklık edeceği düşünülmektedir.

“Evlilikte Eşe Kendini Açma Ölçeğinin Geliştirilmesi ve Açıcılık Ölçeğininin (Aö) Türkçeye Uyarlanması” isimli Hacer HARLAK, Pınar ELMAS ve Seda EREN tarafından birlikte yapılan çalışma derginin ikinci makalesidir. Çalışmada, Kendini açma (KA) yakın ilişkiler ve kişilerarası iletişimin önemli yanlarından biri olduğu diğer yandan evli kişilerin birbirlerine KA davranışlarını ölçmek üzere geliştirilmiş ölçüm araçları sınırlı olduğu bilgisinden hareketle 1. çalışmada evli çiftlerde KA’yı ölçen bir ölçek geliştirilmesi amaçlanmıştır. KA konusundaki teorik açıklamalar, araştırma bulguları ve önceki ölçeklerden yararlanılarak Evlilikte Eşe Kendini Açma

Ölçeği (EEKAÖ) geliştirmek üzere maddeler oluşturulmuş ve “hiç anlatmam”dan “tamamını eksiksiz anlatırım”a değişen 5’li cevap seçenekleri ile düzenlenmiştir. Uygun örnekleme yoluyla 264 evli kişiden veri toplanarak temel eksen faktör analizi, korelasyon ve güvenilirlik analizleri uygulanmıştır. Sonuçlar EEKAÖ’nün yapı geçerliği ve güvenilirliğine kanıtlar sağlamıştır. Yapılan 2. çalışmada eşin kendini açmasına yönelik hazırlayıcı davranışları içeren Açıcılık Ölçeğini (AÖ) Türkçeye uyarlanması için gerekli çeviri işleminden sonra 172 evli kişiden veri toplanmıştır. Veri toplamada AÖ’nin yanı sıra EEKAÖ’nün de yer aldığı bir soru formu kullanılmıştır. Elde edilen verilere doğrulayıcı faktör analizi ve korelasyon analizleri uygulanmıştır. Yapılan analizlerin sonuçları uyarlanan AÖ’nün geçerli ve güvenilir bir ölçüm aracı olduğunu göstermiştir. Son olarak, hem EEKAÖ hem de AÖ’nün test tekrar test güvenilirliğini değerlendirmek üzere yapılan 3. Çalışmada elde edilen verilere (n=54) uygulanan analizlerin sonuçları her iki ölçeğin güvenilir olduğunu desteklemiştir. Tüm bulgular doğrultusunda her iki ölçeğin, hem evlilikte eşlerin kendini açması konusundaki araştırmalarda hem de evlilik danışmanlığı veya aile terapisi uygulamalarında kullanılmasına dair önerilerde bulunulmuştur.

Derginin üçüncü makalesi “Yaşın Yüku: Kamu Sektöründe 50 Yaş Üstü Çalışanların Yaş Ayrımcılığı Deneyimleri” ismiyle Büşra YÜKSEL GÜNGÖR ve Gizem Burcu KARAALİ tarafından birlikte yapılan çalışmadır. Bu çalışmada kamu kurumlarında çalışan 50 yaş ve üzeri çalışanların iş hayatında karşılaştıkları yaş ayrımcılığı deneyimlerini incelemektedir. Nitel bir araştırma olarak tasarlanan bu çalışmada yarı yapılandırılmış görüşme yöntemiyle 50 yaş ve üzerinde 24 kamu çalışanının deneyimleri derinlemesine incelenmiştir. Bulgular, kamu sektöründe yaş ayrımcılığının özellikle emeklilik baskısı, yok sayılma/pasif göreve alınma, deneyimin göz ardı edilmesi, niteliğinin altında görevler verilmesi ve iş yükünün azaltılması şeklinde ortaya çıktığını göstermektedir. Bununla birlikte, elde edilen sonuçlar ışığında yaşlı çalışanların iş yaşamındaki konumlarını güçlendirmeye ve yaş ayrımcılığı ile mücadeleye yönelik çeşitli politika önerileri sunulmuştur. Bu sayede hem çalışan memnuniyetinin hem de kurumsal verimliliğin artırılmasına katkı sağlanabileceği düşünülmektedir.

Dördüncü çalışma “Dijital Çağda Çocuk Güvenliği ve Siber Zorbalık: Çevrimiçi Oyun Platformlarında Riskler ve Koruyucu Yaklaşımlar” ismiyle Ömer Can ÇEVİK ve Kevser Sena DEMİR tarafından birlikte yapılan çalışmadır. Bu çalışma, çevrimiçi oyun platformları başta olmak üzere çocuklara yönelik dijital riskler ve siber zorbalık olgusunu kapsamlı bir şekilde ele alan bir derleme niteliğindedir. Güncel literatür taraması çerçevesinde, çocukların maruz kaldığı dijital tehditler, ailelerin koruyucu rolleri ve çevrimiçi iletişim dinamikleri detaylı olarak analiz edilmiştir. Elde edilen bulgular, siber zorbalığın çocuklarda özgüven kaybı, depresyon ve sosyal izolasyon gibi psikososyal sorunlara yol açtığını; buna karşın, etkili aile içi iletişim ve destek mekanizmalarının bu olumsuzlukları azaltmada belirleyici rol oynadığını ortaya

koymaktadır. Sonuç olarak, devlet kurumları, aileler ve dijital platformların koordineli bir şekilde hareket etmesi gerekliliği vurgulanmış; eğitim programları, teknoloji araçlarının denetimi ve kapsayıcı politika geliştirme gibi somut öneriler sunulmuştur. Bu kapsamda, çocukların dijital çağda güvenliğinin sağlanması için çok boyutlu ve işbirlikçi yaklaşımların benimsenmesi öncelikli hedefler arasında yer almaktadır.

Resul DURAN tarafından kaleme alınan “Ailenin Sosyal Hizmet Literatüründeki Yeri: Lisansüstü Tezler Üzerinden Bir Bibliyometrik Analiz” İsimli çalışma derginin beşinci makalesidir. Çalışma, Türkiye’de sosyal hizmet bilim dalında aile konusuna yönelik akademik üretimin durumunu analiz etmek amacıyla gerçekleştirilmiştir. Araştırmada, Yükseköğretim Kurulu Ulusal Tez Merkezi (YÖKTEZ) veri tabanında 2025 yılı Mart ayına kadar erişime açık olan, sosyal hizmet disiplininde aile temalı hazırlanmış 137 lisansüstü tez, nitel bir araştırma yöntemi olan içerik analiziyle incelenmiştir. Bulgular, aile konulu sosyal hizmet tezlerinin ağırlıklı olarak kadın araştırmacılar tarafından hazırlandığını göstermektedir. Tez sayısında yıllara göre artış gözlenirken, yüksek lisans tezlerinin doktora tezlerine kıyasla daha fazla olduğu tespit edilmiştir. Tezlerde en sık çocuk ve aile refahı ile engellilik ve aile konuları ele alınırken, göç, yoksulluk ve aile içi şiddet gibi konular daha az incelenmiştir. Araştırma yöntemleri açısından nicel çalışmalar baskın olup özellikle doktora düzeyinde nitel ve karma yöntem kullanımı artmıştır. Tüm tezler Türkçe yazılmış olup bu tezlerin belirli üniversitelerde yoğunlaştığı tespit edilmiştir. Sonuç olarak, sosyal hizmet alanında aile temalı akademik çalışmaların giderek arttığı, ancak doktora düzeyinde ve belirli konularda araştırma eksikliklerinin bulunduğu görülmektedir. Bu doğrultuda, sosyal hizmet disiplininde doktora programlarının desteklenmesi, metodolojik çeşitliliğin artırılması ve uluslararası akademik katılımın teşvik edilmesi önerilmektedir.

Derginin altıncı makalesi “Finansal Okuryazarlık Performansını Tahmin Etmede Makine Öğrenmesi Algoritmalarının Rolü: Danimarka, Abd ve Malezya Karşılaştırması” ismiyle Ayça AKIN ve Emine Ebru BOZÇELİK tarafından birlikte kaleme alınan çalışmadır. Çalışma PISA 2022 verilerini kullanarak Danimarka, ABD ve Malezya’daki öğrencilerin finansal okuryazarlık performansını tahmin etmede makine öğrenmesi algoritmalarının etkinliğini ve belirleyici faktörleri karşılaştırmayı amaçlamaktadır. Araştırmada, beş makine öğrenmesi algoritması (Rastgele Orman, Gradyan Artırma, Destek Vektör Makineleri, K-En Yakın Komşular ve Düzeltilmiş Lineer Regresyon) karşılaştırmalı olarak uygulanmış, topluluk öğrenme algoritmalarından özellikle Gradyan Artırma ve Rastgele Orman algoritmasının büyük veri setlerinde daha başarılı olduğu tespit edilmiştir. Ülkeler bazında farklı algoritmaların farklı başarılar göstermesi dikkat çekicidir. Matematik okuryazarlığı her üç ülkede de en güçlü yordayıcı olarak belirlenirken, okuma becerileri de önemli bir rol oynamıştır. Malezya’da sosyoekonomik faktörlerin daha belirleyici olduğu gözlemlenmiştir. Ayrıca, finansal konularda özgüvenin Danimarka ve ABD’de etkili olduğu bulunmuştur. Temel bilişsel becerilerin (matematik okuryazarlığı ve okuma

becerileri) finansal okuryazarlıkla olan ilişkisi, eğitim stratejilerinde bu alanlara odaklanmanın önemini göstermektedir. Modeller, yüksek ve düşük performanslı öğrencilerin tahmininde zorluk yaşamış, bu da daha derin psikolojik ve kültürel faktörler ile bireysel farklılıklar ile ilgili değişkenlerin eklenmesi gerekliliğine işaret etmiştir. Çalışma, finansal okuryazarlık eğitiminde matematik okuryazarlığı ve okuma becerilerine odaklanan bütünsel politikaların önemini vurgulamakta, aynı zamanda sosyoekonomik ve kültürel açıdan ülke bağlamına özgü stratejilerin geliştirilmesi gerektiğini önermektedir.

“Yaşlı Dostu Kent Algısındaki Farklılıklar: Diyarbakır ve Bursa Karşılaştırması” ismiyle Berfin GÖKSOY SEVİNÇLİ tarafından yapılan çalışma derginin yedinci makalesidir. Bu çalışmanın amacı, Türkiye’de yaşlı bireylerin yaşlı dostu kent algılarını bölgesel bağlamda karşılaştırmak ve Diyarbakır (Doğu) ile Bursa (Batı) kentlerinde bu algının nasıl farklılaştığını ortaya koymaktır. Çalışma, literatürde eksikliği hissedilen coğrafi çeşitlilik ve kentler arası karşılaştırmalı algı analizi boşluğunu doldurarak, yaşlı dostu kent kavramına mekânsal duyarlılık kazandırması açısından özgün bir katkı sunmaktadır. Yaşlı bireylerin yaşlı dostu kent algısı, Diyarbakır ve Bursa kentleri örneğinde hangi boyutlarda farklılık göstermektedir? sorusuna yanıt aranan araştırmada nicel yöntem benimsenmiş; Dünya Sağlık Örgütü tarafından geliştirilen yaşlı dostu kentler ve topluluklar ölçeğinin Türkiye’ye uyarlanmış versiyonu (AFCCQ-TR) kullanılarak 3007 yaşlı bireyden anket yoluyla veri toplanmıştır. Veriler Mann Whitney U ve Spearman korelasyon analizleriyle değerlendirilmiştir. Genel yaşlı dostu kent algısında iller arasında anlamlı fark saptanmamış; ancak sosyal katılım, sağlık hizmetleri ve çevresel erişim Diyarbakır’da; ekonomik güvenlik ve toplumsal saygı ise Bursa’da daha olumlu algılanmıştır. Çalışma, yerel yönetimlerin sosyal bütünleşme, hizmet erişimi ve mekânsal adalet odaklı politikalar geliştirmesi gerektiğine işaret etmekte ve bölgesel farklılıklara duyarlı politika tasarımı için yol gösterici öneriler sunmaktadır.

Eray KARAGÖZ tarafından “Türk Bordro Sisteminde Maslow Temelli Aile Dostu Ücretlendirme Modeli” ismiyle yapılan çalışma derginin sekizinci makalesidir. Bu çalışma, Türkiye’de ücretlendirme sisteminin yapısal durumunu Maslow’un İhtiyaçlar Hiyerarşisi Kuramı çerçevesinde değerlendirerek, insan odaklı, aile dostu ve normatif temelli bir bordro modeli önermeyi amaçlamaktadır. Bu bağlamda geliştirilen “Maslow Temelli Aile Dostu Ücretlendirme Modeli”, ücret ve yan hakların beş ihtiyaç düzeyine göre yeniden yapılandırılmasını ve istisna/muafiyet sistematığının bu çerçevede şekillendirilmesini önermektedir. Modelin temel ilkeleri; ihtiyaç odaklılık, temel güvence, adalet ve şeffaflık, gelişim desteği ve sürdürülebilirliktir. Her bir ihtiyaç düzeyi için ayrı ayrı oluşturulan bordro/vergileendirme mekanizmaları, çalışan refahını artırmayı, gelir adaletini güçlendirmeyi ve işletmeler açısından daha verimli bir insan kaynakları yapısı kurmayı hedeflemektedir. Çalışma, aynı zamanda Maslow kuramına yöneltilecek hiyerarşik katılık eleştirilerini de göz önünde bulundurarak, ihtiyaçlar

arası geçişkenliği esas alan esnek ve dinamik bir sistem önerisi geliştirmektedir. Bu yönüyle model, sadece bireysel mutluluk ya da ücret adaleti değil, aynı zamanda sosyal sürdürülebilirlik ve kamu politikası düzeyinde de reform niteliğinde katkılar sunmaktadır.

“Kadına Yönelik Dijital Şiddetin Kavramsal Çerçevesi ve Yansımaları: Alanyazın Çalışmaları Üzerine Bibliyometrik ve Tematik Bir İnceleme” isimli Deniz ÇARKCI ve Demet AKARÇAY ULUTAŞ tarafından birlikte kaleme alınan çalışma derginin dokuzuncu makalesidir. Bu çalışmada, kadına yönelik dijital şiddet literatürünü sistematik ve kapsamlı olarak incelemek amacıyla bibliyometrik analiz ve içerik analizi gerçekleştirilmiştir. İlk aşamada, Web of Science veri tabanından elde edilen yayınlar VOSviewer yazılımı ile analiz edilerek çalışmalardaki ülke dağılımı, yazar işbirlikleri ve anahtar kavramlar değerlendirilmiş; alanın tematik kümeleri ve kavramsal yapısı ortaya konmuştur. İkinci aşamada, 2015–2025 Mayıs ayı arasında Web of Science veri tabanında yayımlanan açık erişimli, örnekleme yalnızca yetişkin kadınlardan oluşan 32 araştırma makalesi analiz edilmiştir. MAXQDA 2022 kullanılarak yürütülen kodlama sürecinde 187 kod üretilmiş; bu kodlar birlikte oluşum modelleri ve kavramsal haritalar (MAXMAPs) aracılığıyla analiz edilmiştir. Bu çift yönlü yöntem, dijital şiddetin yapısal eğilimleri ile kadınların deneyimlerinden elde edilen tematik örüntüleri bütüncül biçimde değerlendirme olanağı sunmuştur. Ardından içerik analizi ile çalışmaların kavramsal çerçevesi, bulguları ve önerileri sistematik olarak sınıflandırılmıştır. Elde edilen bulgular, dijital şiddetin kadınlar-erkekler arasındaki eşitsizlikler bağlamında çok katmanlı bir olgu olduğunu, ruh sağlığı, mesleki yaşam ve sosyal görünürlük üzerinde kalıcı etkiler yarattığını göstermektedir. Ayrıca, kadınların dijital şiddet karşısında geliştirdiği bireysel ve kolektif başa çıkma stratejileri ile dijital dayanışma pratiklerinin önemi vurgulanmıştır. Çalışma, dijital şiddet literatüründeki kavramsal çeşitliliği ve araştırma eğilimlerini görünür kılarak alan yazına katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

Melike PAK ve Emine ÖZMETE tarafından “Afetlerde Sosyal Hizmet ve Psikososyal Destek: Ekolojik Yaklaşım Çerçevesinde Bir Değerlendirme” ismiyle yapılan çalışma derginin onuncu makalesidir. Bu çalışmanın amacı afetlerde sosyal hizmet uygulamaları ve psikososyal destek hizmetlerine ilişkin çalışmaları inceleyerek uygulamalardaki risk ve dayanıklılık faktörlerini ekolojik yaklaşımı temele alan bir perspektifle sunmak olarak ifade edilmektedir. Afet yönetimi döngüsü değerlendirildiğinde, sosyal hizmet disiplini afet öncesi hazırlık ve zarar azaltma aşamalarında eğitim ve farkındalık çalışmalarında; afet sırası müdahale aşamasında kriz yönetimi ve müdahalelerinde, kısa vadeli ihtiyaçların karşılanmasında, dezavantajlı grupların ihtiyaçlarının değerlendirilmesinde; afet sonrası iyileşme aşamasında uzun vadeli ihtiyaçların karşılanması ve sosyal yaşamın yeniden inşasında rol üstlenebilir. Ekolojik yaklaşım, bireyler ve çevreleri arasındaki dinamik etkileşimleri, zorluklar karşısında dayanıklılığı ve uyumu teşvik eder. Ekolojik yaklaşımın çok düzeyli bütüncül bakış

açısına göre afetten etkilenen bireyler ve aileler, topluluklar ve kurumsal sistemlerde dayanıklılık oluşturmak için anahtar uygulamalar geliştirilmelidir. Ekolojik yaklaşım temel alındığında sosyal hizmet uzmanları, birey ve ailelere yönelik psikolojik ilk yardım ve travma bilgili bakım prensiplerini kullanarak ve iyileşme sürecinde ruh sağlığı taramaları ve klinik yönlendirmelerle psikososyal destek hizmetlerinde yer alırlar. Toplum temelli uygulamalarda iyileşme aşamasında terapötik müdahaleler, sosyal etkinlik ve güçlendirme grupları farklı ihtiyaçları olan topluluklar için iyileştirici olmaktadır. Afet yönetimi sürecinde koordinasyon sorunları, kaynaklara eşit olmayan erişim, personelin yetersiz eğitimi gibi kurumsal riskler ele alınmaktadır. Sosyal hizmet psikososyal destek hizmetlerinin standartlaşması, ihtiyaç temelli ve yerel koşullar ve hassasiyetlere uygun sunulması, bireylerin, ailelerin ve toplulukların benzersiz riskleri ve ihtiyaçlarının değerlendirilmesi için afet politikaları çalışmalarına ve afet yönetimi döngüsünün tüm aşamalarına aktif olarak katılmalıdır görüşlerine yer verilmektedir.

Derginin onbirinci makalesi “Zihinsel Yetersizlik Tanılı Bireylere Bakım Veren Personellerin İşe Bağlı Duygusal Tükenmişlik Düzeyleri ve İş Tatminleri Arasındaki İlişki” ismiyle Safa EROĞLU tarafından yapılan çalışmadır. Bu çalışma, zihinsel yetersizlik tanılı bireylere kurumsal bakım hizmeti sunan bakıcı personelin işe bağlı duygusal tükenmişlik ve iş tatmini düzeylerini belirlemek ve bu değişkenler arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla hazırlanmıştır. Ayrıca katılımcıların demografik özelliklerine göre bu düzeylerin farklılaşıp farklılaşmadığı da araştırılmıştır. Açıklayıcı tipte hazırlanan bu çalışmada, nicel temelli tarama deseni kullanılmış ve tam sayım yöntemiyle 132 bakıcı personele anket uygulanmıştır. Veriler IBM SPSS 22.00 ve AMOS 24.00 yazılımlarıyla analiz edilmiş, gruplar arası farklılıklar için bağımsız iki örneklem t-testi ve tek yönlü ANOVA kullanılmıştır. Bulgular, personelin iş tatmini düzeyinin ortalamanın üzerinde, işe bağlı duygusal tükenmişlik düzeyinin ise normal sınırlar içerisinde olduğunu göstermektedir. Tükenmişlik düzeyinin cinsiyet, yaş ve çalışma yılına, iş tatmininin ise yaş, medeni durum ve çalışma yılına göre anlamlı farklılıklar gösterdiği belirlenmiştir. Ayrıca tükenmişlik ile iş tatmini arasında negatif yönlü anlamlı bir ilişki bulunmuş, tükenmişliğin iş tatmini üzerinde anlamlı bir etkisi olduğu ortaya konmuştur. Sonuçlar, işe bağlı duygusal tükenmişlik düzeyini azaltmaya ve iş tatminini desteklemeye yönelik mikro, mezzo ve makro düzeyli uygulamaların, kurumsal bakım hizmetlerinin sürekliliği açısından önemli bir dayanak oluşturduğunu ortaya koymaktadır.

Aile Bağları, Din ve Sosyal Sermaye: Asrın Afeti Belgeseli Üzerinden 6 Şubat Depremlerine Dair Bir Değerlendirme” isimli Berfin VARİŞLİ ve İris KURDOĞLU tarafından birlikte yapılan çalışma derginin onikinci ve son makalesidir. Bu çalışma, aile ve din kurumlarının yapısal özellikleri ve işlevleri aracılığıyla 6 Şubat Depremlerinin etkisini azaltmadaki rolünü, “Asrın Afeti” (2024) belgeseli üzerinden değerlendirmektedir. Nitel araştırma yönteminin benimsendiği çalışmada, veri

kaynağı olarak seçilen belgesel, içerik analizi tekniğıyle incelenmiştir. Analiz sürecinde, “Asrın Afeti” belgeselinde yer alan söylem, anlatı ve görsel temsiller sistematik biçimde kodlanmış; aile ve din kurumları, sosyal sermayenin temel kaynakları olarak ele alınmıştır. Bu sermayenin 6 Şubat Depremleri bağlamındaki işleyişi ve görünürlüğü tematik bir çerçevede değerlendirilmiştir. Çalışma kapsamında yürütölen içerik analizinden elde edilen bulgular, aile içi dayanışma, dini aidiyet ve inanç temelli sosyal ilişkilerin, afet sonrası iyileşme sürecinde bireysel ve kolektif direnci güçlendirdiğini ortaya koymaktadır. Aile ve din kurumlarının sunduğı sosyal bağlar, güven, yardımlaşma ve kolektif anlam üretimi sosyal sermayeyi pekiştirmekte; bu da afete karşı toplumsal dirençliliğe katkı sağlamaktadır denilmektedir.

Çalışmaların faydalı olması temennisiyle iyi okumalar, selamlar...

Doç. Dr. Olgun GÜNDÜZ
Editör